

Цитування:

Дяченко А. В. Інтернаціональне позиціонування декоративно-прикладного мистецтва України через культурно-дипломатичні артпроекти. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2025. № 3. С. 153–160.

Diachenko A. (2025). International Positioning of Ukrainian Decorative and Applied Arts through Cultural and Diplomatic Art Projects. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 3, 153–160 [in Ukrainian].

Дяченко Алла Володимирівна,
кандидатка педагогічних наук, доцентка,
доцентка кафедри промислового дизайну
і комп'ютерних технологій, деканка
факультету декоративно-прикладного
мистецтва Київської державної академії
декоративно-прикладного мистецтва і дизайну
імені Михайла Бойчука, членкиня
Спільноти дизайнерів України, членкиня
Національної спілки художників України
<https://orcid.org/0000-0003-4496-5931>
pani.alla0107@gmail.com

ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНЕ ПОЗИЦІОНУВАННЯ ДЕКОРАТИВНО-ПРИКЛАДНОГО МИСТЕЦТВА УКРАЇНИ ЧЕРЕЗ КУЛЬТУРНО-ДИПЛОМАТИЧНІ АРТПРОЄКТИ

Мета дослідження – виявити роль декоративно-прикладного мистецтва України як інструмента культурної дипломатії в процесі формування міжнародного іміджу держави. **Методологія роботи.** У роботі застосовано комплекс загальнонаукових і спеціальних методів, зокрема: аналітичний – для вивчення теоретичних концепцій культурної дипломатії та мистецької комунікації; порівняльно-історичний – для простеження еволюції українського декоративно-прикладного мистецтва; структурно-функціональний – для визначення його ролі у формуванні культурного іміджу держави; а також метод кейс-аналізу – для дослідження конкретних міжнародних артпроектів як інструментів культурної дипломатії. Також використано міждисциплінарний підхід, що поєднав принципи культурологічного, мистецтвознавчого та комунікативного аналізу. **Наукова новизна** статті полягає в доведенні тези, що декоративно-прикладне мистецтво продовжує виконувати функцію збереження етнокультурних кодів, водночас адаптуючись до глобального контексту через інтеграцію цифрових технологій, нових матеріалів та дизайнерських рішень. **Висновок.** У теоретичному вимірі культурна дипломатія через мистецтво ґрунтується на концепціях soft power, public diplomacy та nation branding, формуючи платформу для позиціонування України як суб'єкта європейського культурного простору. Показано, що саме декоративно-прикладне мистецтво стає ефективним інструментом культурної комунікації, оскільки здатне репрезентувати національні цінності через універсальні символи. Проаналізовано приклади міжнародних виставкових проєктів *Amidst Cries from the Rubble*, *Beyond Tradition*, *Rushnyky: Sacred Ukrainian Textiles*, *Maria Prymachenko: Paintings on Show in London*, які підтверджують значний потенціал українського народного мистецтва у створенні позитивного культурного іміджу держави. Зроблено висновок, що через символіку рушника, соняшника та писанкового орнаменту Україна транслює світу меседжі гуманізму, стійкості та духовного відродження, утверджуючи власну ідентичність навіть в умовах війни. Результати дослідження показують, що сучасний стан декоративно-прикладного мистецтва України характеризується гармонійним поєднанням традиційності й інноваційності, що відображається в синтезі народних технік з новітніми художніми пошуками.

Ключові слова: декоративно-прикладне мистецтво, культурна дипломатія, міжнародний імідж, традиція, інновація.

Diachenko Alla, Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Industrial Design and Computer Technologies, Dean of the Faculty of Decorative Applied Arts, Member of the Union of Designers of Ukraine, Member of the National Union of Artists Mykhailo Boychuk State Academy of Decorative and Applied Arts and Design of Kyiv

International Positioning of Ukrainian Decorative and Applied Arts through Cultural and Diplomatic Art Projects

The purpose of the study is to identify the role of decorative and applied arts of Ukraine as a tool of cultural diplomacy in the process of forming the international image of the state. **Research methodology.** In the course of the scientific study, general scientific methods of cognition were used, in particular, analysis, synthesis, generalisation, comparison, systemic and culturological approaches. **The scientific novelty** lies in proving the thesis that decorative and applied arts continue to perform the function of preserving ethno-cultural codes, while adapting to the global context through the integration of digital technologies, new materials and design solutions. It has been studied that in

the theoretical dimension, cultural diplomacy through art is based on the concepts of soft power, public diplomacy and nation branding, forming a platform for positioning Ukraine as a subject of the European cultural space. It has been shown that decorative and applied arts themselves become an effective tool of cultural communication, since they are able to represent national values through universal symbols. The examples of international exhibition projects 'Amidst Cries from the Rubble', 'Beyond Tradition', 'Rushnyky: Sacred Ukrainian Textiles', 'Mariia Prymachenko: Paintings on Show in London' are analysed, which confirm the significant potential of Ukrainian folk art in creating a positive cultural image of the state. **Conclusions.** It is concluded that through the symbolism of the towel, sunflower and Easter egg ornament, Ukraine broadcasts messages of humanism, resilience and spiritual revival to the world, affirming its own identity even in conditions of war. The results of the study show that the current state of decorative and applied arts in Ukraine is characterised by a harmonious combination of tradition and innovation, which is reflected in the synthesis of folk techniques with the latest artistic searches.

Keywords: decorative and applied arts, cultural diplomacy, international image, tradition, innovation.

Актуальність теми дослідження. У сучасних геополітичних реаліях Україна переживає період посиленої боротьби не лише за територіальну цілісність, а й за культурну суб'єктність та історичну правду. В умовах гібридної війни, де інформаційні, символічні та ідеологічні інструменти стають не менш важливими, ніж військові, особливого значення набуває дипломатія – як класична, так і культурна. Саме через культурно-дипломатичні механізми держава здатна утверджувати свій образ у світовому просторі, формувати міжнародну довіру та пояснювати свою ідентичність мовою універсальних цінностей. Культурна дипломатія у цьому контексті постає не лише як засіб міждержавної комунікації, а як інтелектуальна й духовна зброя, спрямована на захист права на власний голос, історію й культурну пам'ять.

Сьогодні, коли окремі сили намагаються знівелювати українську самобутність, представити її як периферійну частину «російського світу», мистецтво стає простором спротиву і водночас діалогу. Культурна дипломатія України покликана протидіяти цим маніпуляціям через демонстрацію глибини, оригінальності та тяглості української культури, її відкритості до світу й водночас незнищенної внутрішньої сили. Саме вона забезпечує видимість України як модерної європейської нації, що не лише обороняє себе, а й активно формує гуманістичний порядок денний сучасності – через красу, творчість і духовність.

Аналіз досліджень і публікацій. Питання інтернаціонального позиціонування декоративно-прикладного мистецтва України через культурно-дипломатичні артпроекти є досить активно висвітленим у вітчизняній та зарубіжній науковій літературі. У межах публічної дипломатії особливе значення мають концептуальні праці, які визначають теоретико-методологічні засади культурного представлення держави у світі. Дж. Най [9] заклав основи теорії «м'якої сили»,

підкресливши, що культура є одним з найефективніших інструментів впливу у міжнародних відносинах. Його ідеї розвиває К. Сілва [12], яка аналізує методологічні моделі застосування культурної дипломатії та наголошує на важливості мистецтва як комунікативного посередника. Л. Джора [6], у свою чергу, окреслює сучасні тенденції та практики культурної дипломатії, звертаючи увагу на те, що мистецькі проекти є дієвим інструментом створення позитивного образу країни. Концепцію національного брендингу через культурну політику детально розробив Г. Сзонді [14], що має безпосередній стосунок до процесів просування українського мистецтва за кордоном.

Щодо сучасного стану декоративно-прикладного мистецтва України значний внесок зробила О. Клименко [1], яка досліджує поєднання утилітарної та декоративної функцій гончарства як прояв гармонії традиції та сучасності. І. Несен [2] звертає увагу на важливість наукової атрибуції творів народного мистецтва, що є основою для їх автентичного представлення на міжнародному рівні. А. Гоцалюк [5] розглядає декоративно-прикладне мистецтво як духовну спадщину етносу, яка забезпечує сталість культурного коду нації. Вагомим є і внесок А. Сліпича, О. Ковача та І. Лисенко-Ткачук [13], котрі аналізують інтеграцію традиційної української витинанки в сучасний дизайн, демонструючи, як народні техніки набувають нових форм у глобальному мистецькому контексті.

Окремий пласт становить практика виставкових артпроектів, які реалізують ідеї культурної дипломатії на практиці. І. Менсфілд [7] описує лондонську виставку творів Марії Примаченко, що стала символом культурної стійкості України під час війни. Подібну місію виконує експозиція *Amidst Cries from the Rubble* [8], представлена Музеєм міжнародного народного мистецтва, де українські митці демонструють мистецтво втрат і відродження. Виставкові ініціативи

Rushnyky: Sacred Ukrainian Textiles [11] і Threads of Tradition: The Art of Ukrainian Vyshyvanka [15] акцентують на сакральному та символічному значенні текстилю і вишивки як носіїв національної пам'яті, що одночасно функціонують як інструменти культурного діалогу.

Попри значну кількість досліджень, наявна потреба в систематизації матеріалу, який би узагальнив досвід поєднання публічної дипломатії, розвитку прикладного мистецтва та реалізації артпроектів.

Метою дослідження є виявлення ролі декоративно-прикладного мистецтва України як інструмента культурної дипломатії в процесі формування міжнародного іміджу держави. Для досягнення мети в ході дослідження будуть розв'язані такі завдання: проаналізовано сучасний стан і тенденції розвитку українського декоративно-прикладного мистецтва; розкрито теоретичні засади культурної дипломатії та її зв'язок із мистецькими практиками; узагальнено досвід реалізації сучасних міжнародних артпроектів України та їхній культурно-комунікативний потенціал.

Виклад основного матеріалу. Декоративно-прикладне мистецтво України посідає особливе місце в системі духовних і матеріальних цінностей нації, адже воно є водночас свідченням етнічної пам'яті й відображенням еволюції художнього мислення. Сучасні дослідження [1; 2; 5 та ін.] засвідчують, що українське декоративно-прикладне мистецтво розвивається у двох взаємопов'язаних напрямках:

- як форма художньо-трудової діяльності, спрямованої на створення естетично значущих побутових речей,
- як результат творчої праці, втілений у завершеному художньому образі [5].

У його розвитку поєднано утилітарні та естетичні функції, що виявляється в здатності речі водночас слугувати практичним потребам і бути носієм естетичного змісту. Саме через поєднання краси й функціональності декоративно-прикладне мистецтво виступає репрезентантом духовного світу народу, втіленням його цінностей і міфопоетичних уявлень.

У новітній культурній ситуації українське декоративно-прикладне мистецтво переживає складний процес оновлення. Глобалізаційні виклики не лише змінюють соціокультурне середовище, а й стимулюють митців до переосмислення власної ідентичності, звернення до джерел національної культури.

За спостереженнями А. Гоцалюк, сучасні митці, інтегруючи нові технології та матеріали, відтворюють традиційні міфологічні мотиви, символіку природи й космосу, властиву давнім слов'янам. Ця синтетичність виражається в одночасному використанні традиційних технік і сучасних художніх підходів, що дозволяє зберегти глибинні культурні коди, надаючи їм нового звучання. Декоративно-прикладне мистецтво стає дієвим засобом духовної комунікації, у якому поєднано архетипи, історичну пам'ять і сучасну образність. Показовим прикладом цього є робота Сергія Полуботка «Слава соняху» (Glory to the Sunflower, 2023), виконана з гільз, сталі та дерева (рис. 1).

Рис. 1. Робота Сергія Полуботка «Слава соняху» (Glory to the Sunflower, 2023) [8]

Символ соняшника – традиційного українського образу, що уособлює сонце, життя й незнищенність – у цій скульптурі набуває нової інтерпретації: він створений із матеріалів війни, які трансформовано в знак відродження. Така метаморфоза – перетворення знарядь руйнування на твір мистецтва – уособлює здатність культури долати смерть, творити світло з темряви.

У контексті війни ця робота є особливо значущою, адже вона демонструє, що навіть із уламків війни українське мистецтво формує образ духовної сили, гідності та національної пам'яті [8].

Значущим аспектом є і наукове осмислення народного мистецтва як підґрунтя декоративно-прикладної творчості. І. Несен розглядає народне мистецтво як основу для формування професійного декоративного напрямку, вказуючи на важливість структурно-функціонального підходу до атрибуції його зразків. Науковиця підкреслює, що твори народних майстрів є виразом колективної

пам'яті та регіональної специфіки, а отже, їхня цінність полягає не лише в матеріальній, а й у культурно-символічній складовій. Завдяки глибоким історико-порівняльним дослідженням атрибуція народних виробів дозволяє простежити еволюцію локальних шкіл: гончарства Опішні, ткацтва Полтавщини, різьблення Гуцульщини – і тим самим окреслити тяглість традицій у сучасному мистецтві [2]

Візуальним підтвердженням цієї тяглості є експозиція Rushnyky: Sacred Ukrainian Textiles («Рушники: сакральні українські текстилі»), представлена в Glencairn Museum [11] (рис. 2).

Рис. 2. Наукова співробітниця музею Кірстен Гілленгол (Kirsten Gyllenhaal) встановлює вишитий рушник у секції «Rushnyky for Funerals and to Commemorate the Dead» [11]

Цей епізод підкреслює, що навіть у музейному контексті український рушник зберігає свою сакральну сутність, виступаючи не лише етнографічним артефактом, а й знаком духовної спадкоємності української культури.

Одним із провідних напрямів декоративно-прикладного мистецтва залишається гончарство, у якому найвиразніше простежується поєднання традиційних технологій та новаторського мислення. О. Клименко зазначає, що сучасне українське гончарство виявляє дві взаємопов'язані тенденції: з одного боку, це збереження утилітарних функцій посуду, ритуальних та обрядових форм, а з іншого – активний розвиток декоративного напрямку, орієнтованого на виставкову діяльність і художнє експонування (рис. 3).

Сучасні майстри, працюючи в традиційних осередках, таких як Опішня, Косів чи Умань, відтворюють класичні технології молочення, підполив'яного розпису, фляндрування, але надають їм нових естетичних вимірів, перетворюючи гончарство

на форму авторського самовираження. Так відбувається перехід від ремісничої функції до художньої, що засвідчує розширення меж народного мистецтва [1]

Рис. 3. Опішнянські глиняні вироби

У межах цієї тенденції важливою є також інтеграція декоративно-прикладного мистецтва з дизайном. Прикладом такого поєднання виступає сучасна інтерпретація української витинанки, яку дослідили А. Сліпич, О. Ковач та І. Лисенко-Ткачук. Витинанка, яка походить із народного побуту, перетворилася на синтетичне мистецтво, що поєднує принципи аплікації, живопису, графіки й сучасних цифрових технологій [13].

У цьому контексті спостерігається поява нового феномену – неотрадиціоналізму, який А. Гоцалюк трактує як прояв культурної саморегуляції та самоорганізації митця, що поєднує архаїчні символи з новітніми художніми технологіями. Цей напрям сприяє становленню етнодизайну – сфери, у якій традиційні ремісничі техніки й форми трансформуються в сучасні дизайнерські продукти, здатні інтегруватися в глобальний культурний контекст.

Отже, сучасний стан декоративно-прикладного мистецтва України засвідчує, що попри виклики часу, воно залишається одним із ключових чинників збереження культурної спадщини. Творчість українських майстрів ґрунтується на діалозі між традицією й інновацією, минулим і сучасним, локальним і глобальним. Саме в цьому діалозі розкривається глибинний потенціал мистецтва як носія культурної пам'яті, етичних і духовних орієнтирів народу.

Інтернаціональне позиціонування українського мистецтва через культурно-дипломатичні артпроекти виступає стратегічним чинником формування позитивного образу держави у світовому культурному просторі. В умовах глобальної інформаційної взаємодії культурна дипломатія стає не лише інструментом комунікації, а й формою м'якої сили, яка спроможна

трансформувати сприйняття країни через довіру, креативність і спільні цінності. Як наголошує Дж. С. Най (J. S. Nye), у сучасному світі «політика стає змаганням за історію, яка здобуде довіру», тому держава має будувати власну культурну наративну стратегію, засновану на переконливих символах і достовірних повідомленнях. Для України це означає перехід від реактивного відображення подій до активного створення власної культурної історії, яку світ сприймає через мистецькі виставки, міжнародні бієнале, фестивалі, культурні резиденції. Вони стають просторами для комунікації, де увага зміщується від демонстрації продукту до діалогу про цінності, свободу, творчу стійкість [9].

Теоретично такі практики спираються на симбіоз публічної дипломатії та брендингу нації. Як зауважує Г. Сонді (G. Szondi), public diplomacy базується на двосторонньому діалозі, тоді як nation branding – на формуванні впізнаваного культурного образу, який символізує унікальність країни. Для України поєднання цих підходів означає, що мистецтво стає каналом не тільки презентації, а й комунікації – воно дозволяє одночасно формувати позитивну репутацію держави й репрезентувати її автентичні культурні коди [14].

Сучасна теорія культурної дипломатії, яку розвиває Л. Жора (L. Jora), підкреслює важливість переходу від монологу до діалогу, від демонстрації до співтворення. На відміну від традиційної культурної пропаганди, сучасна культурна дипломатія є взаємним процесом довіри, у якому ключовим є не лише поширення культурних досягнень, а й

створення партнерських мереж і культурних платформ. Саме такі підходи сьогодні реалізуються в міжнародних виставках українського мистецтва, які демонструють не лише візуальну привабливість, а й відкритість до взаємного обміну та спільного творення сенсів [6]. Українські артпроекти в Парижі, Берліні, Венеції чи Торонто перетворюються на простір діалогу, де культура стає спільною мовою співпереживання, а не односторонньої презентації.

Як зауважує К. Сілва (K. Silva), концепція soft power передбачає не лише поширення культурних символів, а й оцінку їхнього впливу – наскільки в результаті змінюється сприйняття держави в міжнародній свідомості. Для України це означає необхідність стратегічного вимірювання ефективності культурно-дипломатичних проєктів, зокрема через аналіз медіарепресентацій, публічних відгуків, змін у культурній присутності країни у світових інституціях [12] (табл. 1).

Отже, мистецтво виступає не лише носієм естетичного повідомлення, а й маркером культурної стійкості, здатним змінювати міжнародні уявлення про країну, що переживає війну, не як про жертву, а як про культурного суб'єкта, який творить і відновлюється.

Сучасні міжнародні артпроекти формують цілісний образ України як держави, що поєднує традицію, інновацію та духовну стійкість. Через декоративно-ужиткові форми — ткацтво, кераміку, різьблення, вишивку — українська культура транслює світові свої ключові ідентифікаційні символи: людяність, краса в умовах випробувань, здатність до відродження.

Таблиця 1

Інтернаціональні меседжі України в культурно-дипломатичних артпроектах та їх теоретичні кореляти

<i>Культурний посил України світові</i>	<i>Приклад прояву у міжнародних артпроектах</i>	<i>Теоретична концепція публічної / культурної дипломатії, яку підтверджує</i>
Свобода та гідність як універсальні цінності	Виставки про Майдан, воєнні артрезиденції, інсталяції про стійкість культури	Концепція soft power – переконання через цінності, а не примус
Культурна унікальність і бренд нації	Виставки традиційного та сучасного декоративного мистецтва, український павільйон на Венеційській бієнале	Поєднання nation branding та public diplomacy — створення позитивного іміджу через культурну диференціацію
Довіра і взаємність у культурному діалозі	Спільні європейські артрезиденції, партнерські музеї, цифрові платформи українського мистецтва	Концепція network cultural diplomacy — від монологу до співтворення
Культура як чинник соціальної стійкості та реконструкції	Проекти про мистецтво під час війни, інтеграція митців у гуманітарні ініціативи	Методологія soft power impact — оцінка змін у сприйнятті країни

Джерело: систематизовано на основі джерел [6; 9; 12; 14]

Однією з резонансних виставок останнього часу стала експозиція *Amidst Cries from the Rubble: Art of Loss and Resilience from Ukraine* у Museum of International Folk Art у Санта-Фе (США, 2024–2025). Цей проєкт представив народні та авторські твори, створені з уламків війни: гільз, касок, дерев'яних фрагментів боєприпасних ящиків, лляного волокна, металу та шовку. Артефакти, трансформовані у декоративні об'єкти, символізують не лише біль, а й силу відродження. Виставка перетворила матеріальні сліди руйнування на мистецькі образи спротиву, демонструючи, що навіть у межах трагедії українська культура зберігає гуманістичний вектор [8].

Виставка *Beyond Tradition: Contemporary Decorative Art* у The Ukrainian Museum у Нью-Йорку (2024–2025) стала яскравим прикладом осмислення спадщини українського народного мистецтва в контексті сучасного дизайну. У центрі експозиції – роботи тринадцяти митців, що поєднують традиційні ремісничі техніки (ткацтво, кераміку, різьблення по дереву, роботу зі склом) із сучасними формами пластики й композиції. Тут декоративно-прикладне мистецтво набуло значення художньої лабораторії, де традиційні символи – дерево життя, писанкові орнаменти, вишивані структури – отримали оновлене тлумачення [4].

Ще один вагомий приклад культурно-дипломатичної комунікації – виставка *Threads of Tradition: The Art of Ukrainian Vyshyvanka*, організована Weiser Center for Europe and Eurasia при Університеті Мічигану (2024). Експозиція об'єднала зразки вишитих сорочок, рушників та обрядового текстилю з приватних колекцій українських та американських дослідників [15].

Важливим внеском у збереження і репрезентацію сакральної спадщини України стала експозиція *Rushnyky: Sacred Ukrainian Textiles* у Glencairn Museum (США, 2025). Її куратор професор Френклін Сьякка представив унікальну колекцію рушників як духовних артефактів, що супроводжують людину від народження до смерті. У межах виставки рушники інтерпретують як текстильні ікони, які втілюють метафізичний вимір українського побуту – від обрядовості до молитви. Цей проєкт показав тяглість народного орнаменту як мови сакральної комунікації, підтвердивши, що декоративно-прикладне мистецтво може виступати носієм нематеріальної культурної спадщини в міжкультурному діалозі. Водночас через рушники як символи миру й благословення Україна передає світу гуманістичний посил: відродження культури є формою духовного опору війні [11].

Експозиція *Maria Prymachenko: Paintings on Show* in London, відкрита в Saatchi Gallery (Лондон, 2023), репрезентувала живопис легендарної народної художниці, чиї роботи стали одним із найвідоміших у світі символів українського декоративного мистецтва [7]. Ці картини, врятовані з-під уламків музею, зруйнованого під час війни, постали як емблеми культурної стійкості. Унікальний декоративно-фольклорний стиль Марії Примаченко, що поєднує народні мотиви, фантастичних істот і яскраві колористичні ритми, демонструє глибинну життєздатність українського мистецтва. Для світової аудиторії ця виставка стала візуальною формою культурного спротиву, через яку Україна комунікує не лише естетику, а й етичну силу свого народу (Mansfield, 2023).

Рис. 4. Виставка творів Марії Примаченко у Лондоні 2023 року

Отже, сучасні міжнародні артпроєкти стають платформами культурної дипломатії, де декоративно-прикладне мистецтво України виконує багаторівневу місію: збереження спадщини, осучаснення традиції, трансляцію цінностей і формування іміджу стійкої

європейської культури. Ці виставки є прикладами ефективної м'якої сили, у межах якої мистецтво слугує засобом комунікації, що не потребує перекладу: воно говорить мовою краси, гідності та життя.

Висновки. Сучасний стан декоративно-прикладного мистецтва України характеризується поєднанням традиційності й інноваційності, що проявляється в синтезі народних технік з актуальними художніми пошуками. Це мистецтво зберігає функцію носія етнокультурних кодів, водночас адаптуючись до глобальних тенденцій. Майстри активно осмислюють історичну спадщину, впроваджуючи нові матеріали, цифрові технології та дизайн-підходи, що засвідчує перехід від ремісничої до авторської творчості. Зростає роль неотрадиціоналізму як прояву культурної саморегуляції, що забезпечує тяглість традицій в умовах сучасного соціокультурного виклику.

У теоретичному вимірі культурна дипломатія через мистецтво спирається на концепції soft power, public diplomacy та nation branding. Культурна дипломатія стає системною платформою для презентації України як суб'єкта європейського культурного простору, що здатний не лише зберігати, а й продукувати нові смисли.

Практичний досвід сучасних міжнародних артпроектів демонструє ефективність декоративно-прикладного мистецтва як засобу культурної комунікації. Виставки *Amidst Cries from the Rubble*, *Beyond Tradition*, *Rushnyky: Sacred Ukrainian Textiles*, *Maria Prymachenko: Paintings on Show in London* формують інтернаціональні меседжі гуманізму, стійкості та духовного відродження. Через символи народного мистецтва: рушник, соняшник, писанковий орнамент – Україна транслює світові образ культури, що не руйнується навіть під час війни. Ці проекти передають ключовий посил: українська культура – унікальна спадщина, здатна перетворювати біль у красу, а руйнування – у духовне оновлення.

Література

1. Клименко О. Сучасне традиційне гончарство України: утилітарна та декоративна функції. *Матеріали до української етнології*. 2021. №20(23). С. 175–184. URL: <https://mue.etnolog.org.ua/2021-rik/20-23/2453-suchasni-narodozhnavchi-i-mystetstvozhnavchi-refleksiyi-ta-ohlyady/5474-suchasne-tradytsiine-honcharstvo-ukrainy-utylitarna-ta-dekorativna-funktsii> (дата звернення: липень 2025).
2. Несен І. Українські твори народного мистецтва крізь призму наукової атрибуції. *Art Notes*. 2024. №24(1). URL: <https://artnotes.com.ua/uk/journals/tom-24-1-2024/ukrayinski-tvori-narodnogo-mistetstva-kriz-prizmu-naukovoyi-atributsiyi> (дата звернення: липень 2025).
3. Aston B. 10 Best Risk Management Software Reviewed For 2024. DPM. 2024. URL: <https://thedigitalprojectmanager.com/tools/risk-management-software> (дата звернення: липень 2025).
4. Beyond Tradition: Contemporary Decorative Art Jaroslava Lialia Kuchma. *theukrainianmuseum.org*. 2013. URL: <https://www.theukrainianmuseum.org/beyond-the-tradition/> (дата звернення: липень 2025).
5. Hotsalyuk A. Ukrainian decorative applied art is a heritage of the spiritual heritage of the ethnos. *Multiversum. Philosophical Almanac*. 2021. №2(2[174]). С. 89–100. DOI: <https://doi.org/10.35423/2078-8142.2021.2.2.6>.
6. Jora L. New practices and trends in cultural diplomacy. *Cultural Diplomacy Research*. Інститут політичних наук та міжнародних відносин Румунської академії. 2013. URL: https://www.culturaldiplomacy.org/academy/pdf/research/articles/cultural_diplomacy/New_Practices_And_Trends_In_Cultural_Diplomacy_-_Lucian_Jora.pdf (дата звернення: липень 2025).
7. Mansfield I. Ukrainian folk artist Maria Prymachenko's paintings on show in London for the first time. *ianvisits.co.uk*. 2023. URL: <https://www.ianvisits.co.uk/articles/ukrainian-folk-artist-maria-prymachenkos-paintings-on-show-in-london-for-the-first-time-64494/> (дата звернення: липень 2025).
8. Museum of International Folk Art Presents Amidst Cries from the Rubble: Art of Loss and Resilience from Ukraine. *southwestcontemporary.com*. 2024. URL: <https://southwestcontemporary.com/museum-of-international-folk-art-presents-amidst-cries-from-the-rubble/> (дата звернення: липень 2025).
9. Nye J. S. Soft power: The means to success in world politics. *PublicAffairs*. 2004. URL: https://www.belfercenter.org/sites/default/files/pantheon_files/files/publication/joe_nye_wielding_soft_power.pdf (дата звернення: липень 2025).
10. Petrukha N., Mazur A., Kushneruk O., Stakhova K., Tarasenko M. Digital and marketing steps of social cluster development institutions in circular rural economy conditions. *Циркулярна економіка як основний спосіб господарювання в умовах цифрової трансформації*. Трускавець : Посвіт. 2021. С. 57–85. URL: <https://archer.chnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/1103/1/%D0%A6%D0%98%D0%A0%D0%9A%D0%A3%D0%9B.%20%D0%95%D0%BA%D0%BE%D0%BD.-1.pdf> (дата звернення: липень 2025).
11. Rushnyky: Sacred Ukrainian Textiles. *Glencairn Museum News*. 2025. №2. URL: <https://www.glencairnmuseum.org/newsletter/2025/4/2/rushnyky-sacred-ukrainian-textiles> (дата звернення: липень 2025).
12. Silva K. Cultural diplomacy and soft power: Critical analysis and methodological application. *Revista Brasileira de Política Internacional*. 2024. №67(1). P. e012. DOI: <https://doi.org/10.1590/0034-7329202400112>.
13. Slipich A., Kovach O., Lysenko-Tkachuk I. Cultural and artistic aspects of the application of

Ukrainian vytynanka in modern design. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald*. 2025. №4. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.4.2024.322881>.

14. Szondi G. Public diplomacy and nation branding: Conceptual similarities and differences. *Diplomacy & Statecraft*. 2008. №19(2). С. 276–292. URL: https://www.diplomacy.edu/wp-content/uploads/2021/11/Public_Diplomacy_and_Nation_Branding_Conceptual_Si.pdf (дата звернення: липень 2025).

15. WCEE Exhibition. Threads of Tradition: The Art of Ukrainian Vyshyvanka. *ii.umich.edu*. 2024. URL: <https://ii.umich.edu/wcee/news-events/events.detail.html/123893-21852007.html> (дата звернення: липень 2025).

References

1. Klymenko, O. (2021). Modern traditional pottery of Ukraine: utilitarian and decorative functions. *Materials on Ukrainian Ethnology*, 20(23), 175–184. Retrieved from: <https://mue.etnolog.org.ua/2021-rik/20-23/2453-suchasni-narodoznavchi-i-mystetstvovnavchi-refleksiyi-ta-ohlyady/5474-suchasne-tradytsiine-honcharstvo-ukrainy-utylitarna-ta-dekorativna-funktsii> [in Ukrainian].

2. Nesen, I. (2024). Ukrainian works of folk art through the prism of scientific attribution. *Art Notes*, 24(1). Retrieved from: <https://artnotes.com.ua/uk/journals/tom-24-1-2024/ukrayinski-tvori-narodnogomistetstva-kriz-prizmu-naukovoyi-atributsiyi> [in Ukrainian].

3. Aston, B. (2024). 10 Best Risk Management Software Reviewed For 2024. DPM. Retrieved from: <https://thedigitalprojectmanager.com/tools/risk-management-software> [in English].

4. Beyond Tradition: Contemporary Decorative Art Jaroslava Lialia Kuchma. (2013). *theukrainianmuseum.org*. Retrieved from: <https://www.theukrainianmuseum.org/beyond-the-tradition/> [in English].

5. Hotsaliuk, A. (2021). Ukrainian decorative applied art is a heritage of the spiritual heritage of the ethnos. *Multiversum. Philosophical Almanac*, 2(2[174]), 89–100. DOI: <https://doi.org/10.35423/2078-8142.2021.2.2.6> [in English].

6. Jora, L. (2013). New practices and trends in cultural diplomacy. *Cultural Diplomacy Research. Institute of Political Science and International Relations of the Romanian Academy*. Retrieved from: https://www.culturaldiplomacy.org/academy/pdf/research/articles/cultural_diplomacy/New_Practices_And_Trends_In_Cultural_Diplomacy_-_Lucian_Jora.pdf [in English].

7. Mansfield, I. (2023). Ukrainian folk artist Maria Prymachenko's paintings on show in London for the first time. *ianvisits.co.uk*. Retrieved from:

<https://www.ianvisits.co.uk/articles/ukrainian-folk-artist-maria-prymachenkos-paintings-on-show-in-london-for-the-first-time-64494/> [in English].

8. Museum of International Folk Art Presents Amidst Cries from the Rubble: Art of Loss and Resilience from Ukraine. (2024). *southwestcontemporary.com*. Retrieved from: <https://southwestcontemporary.com/museum-of-international-folk-art-presents-amidst-cries-from-the-rubble/> [in English].

9. Nye, J. S. (2004). Soft power: The means to success in world politics. *PublicAffairs*. Retrieved from: https://www.belfercenter.org/sites/default/files/p_antheon_files/files/publication/joe_nye_wielding_soft_power.pdf [In English].

10. Petrukha, N., Mazur, A., Kushneruk, O., Stakhova, K., & Tarasenko, M. (2021). Digital and marketing steps of social cluster development institutions in circular rural economy conditions. *Circular Economy as the Primary Approach to Economic Management in the Context of Digital Transformation* (pp. 57–85). *Posvit*. Retrieved from: <https://archer.chnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/1103/1/%D0%A6%D0%98%D0%A0%D0%9A%D0%A3%D0%9B.%20%D0%95%D0%BA%D0%BE%D0%BD.-1.pdf> [in Ukrainian].

11. Rushnyky: Sacred Ukrainian Textiles. (2025). *Glencairn Museum News*, 2. Retrieved from: <https://www.glencairnmuseum.org/newsletter/2025/4/2/rushnyky-sacred-ukrainian-textiles> [in English].

12. Silva, K. (2024). Cultural diplomacy and soft power: Critical analysis and methodological application. *Revista Brasileira de Política Internacional*, 67(1), e012. DOI: <https://doi.org/10.1590/0034-7329202400112> [in English].

13. Slipich, A., Kovach, O., & Lysenko-Tkachuk, I. (2025). Cultural and artistic aspects of the application of Ukrainian vytynanka in modern design. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 4. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.4.2024.322881> [in English].

14. Szondi, G. (2008). Public diplomacy and nation branding: Conceptual similarities and differences. *Diplomacy & Statecraft*, 19 (2), 276–292. Retrieved from: https://www.diplomacy.edu/wp-content/uploads/2021/11/Public_Diplomacy_and_Nation_Branding_Conceptual_Si.pdf [in English].

15. WCEE Exhibition. Threads of Tradition: The Art of Ukrainian Vyshyvanka. (2024). *ii.umich.edu*. Retrieved from: <https://ii.umich.edu/wcee/news-events/events.detail.html/123893-21852007.html> [in English].

*Стаття надійшла до редакції 08.08.2025
Отримано після доопрацювання 10.09.2025
Прийнято до друку 17.09.2025
Опубліковано 30.09.2025*